ISSN 0132-4462.
№ 4 2011
КВІТЕНЬ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Володимира Адамовича)

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ *Сучасний письменник — це в одній особі редактор, критик, видавець, продавець і читач своїх творів.*

✓ *Заборонена тема цікава лише першим читанням.*

✓ *Скільки новин починається з повідомлень про зустрічі за зачиненими дверима!*

✓ *Лише вимкнувши комп'ютер, відчуваєш, що є інший світ, який поруч із тобою.*

✓ *Коли вже немає про що говорити, на допомогу приходять ціни.*

✓ *Водії «КамАЗа» і «Оки» по-різному практикують правила обгону.*

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани Чернівецької області.

Олексій КОХАН

С-С-С-ВЯТКУВАЛИ!..

(Спогади про свято на «С»)

Світає.

— Сьогодні свято! — сказав спозаранку своїй Степаниді.

Супиться.

— Скільки, сатанюко, стаканів сивухи смиконеш? — саркастично спитала.

— Секрет, — серйозно свідчу.

Сиджу сам-самісінький. Сновигаю світлицею. Слухаю сварливу Степаниду. Самозаспокоююсь.

Скавучання Сірка. Стук-стук-стук! Скрип... Суне свояк Сава. Свіжопоголений. Світиться. Семафором.

— Салют, старий! Сердиться сеньйорита? — самовпевнено сміється.

— Стели самобранку. Став, скупердяй, самовар, сулію, склянки, салат, солонину.

— Секунду!

Слухаюсь свояка — спішно стелю, ставлю. Словом, сервірую стіл.

Сіли.

— Сип!

— Скільки?

— Сто п'ятдесят.

Сьорбнули.

— Сила! — скрикнув Сава.

Смакуємо сало.

— Сам солив? — сопе свояк.

— Само собою...

Сидимо. Святкуємо. Спілкуємося.

— Слухай,— скоромовкою Сава. — Спрага! Сип скоріше самогону!

Скуштували.

— Сорокаградусна? — стрепенувся спанте-

ПОСЛУХАЛИ... ЩО ДАЛІ?

Наші найоптимістичніші вкладники Ощадбанку колишнього СРСР ще вірять, що хоч теперішня держава поверне їхні заощадження. Нещодавно вони мітингували під стінами парламенту, бо тут якраз відбувалися парламентські слухання на тему: «Про державну політику щодо розв'язання проблеми повернення та компенсації втрачених (знецінених) заощаджень громадян». Ще 1996 року держава взяла на себе зобов'язання повернути вкладникам гроші і зробити компенсаційні виплати. Однак не так сталося, як гадалося. 15 років тому були

МАЙЖЕ З НАТУРИ

ВАРІАНТ

Один із варіантів пенсійної реформи: з 1 січня 2012 року пенсія по старості становитиме 3000 доларів на місяць, а пенсійний вік — 98 і 100 років для жінок і чоловіків відповідно.

НАЙСКЛАДНІШЕ

— Не вірте тим, хто каже, що найскладніше — це зробити перший крок.

— А що найскладніше?

— Найскладніше — це піднятися з дивана.

ЗНАЄ

— Люба, машину мати — це класно! Ти знаєш, що таке автомобіль?

— Знаю! Це таке божество, якому ти ставиш свічки.

Надіслав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Я БАЧУ

Після якогось фуршету двоє захмелілих чоловіків вирішили випите «пошліфувати» пивцем. Зайшли до супермаркету, вибрали чеське пиво «Козел», підійшли до каси й кажуть:

— Два козли.

Продавщиця:

— Я бачу.

ОРИГІНАЛ

На зустрічі з кандидатом у депутати.

— Брехати не буду! — почав кандидат.

Усі насторожилися. Стало тихо-тихо... Тоді підвівся дід Дмитро:

— А довідка від лікаря у вас є?

Надіслав Олександр ВОДЯНИЙ.

смт Очеретине Ясинуватського району на Донеччині.

личений свояк. — Свистиш!

Стемніло. Сміливішаємо. Співаємо «Стожари».

— Собацюри! — спалахує Степанида.

— С-с-с-с-ип! — смикається сп'янілий Сава.

— Смоли! — Степанида сердито.

Свояк силоміць ставить склянку. Старається стати. «Стіна!» — сіпнувся. Спітнівши, спирається спиною. Схибив. Сів сідницями. Скоцюрбився. «Споїли!» — сплакнув.

— Свині! Схаменіться! Схоплю сковорідку! — страхає Степанида.

Ситуація! Споганив свояк свято...

Сава спинається. Стомлено: «Спати...» Спіткнувся. «Слизько...» — сонно скривився. Скрутився. Сопе.

— Слабак! — сміюся. — Слив'янки сипати?

— Скуштуєш стусанів! — сичить Степанида. — Стелися спати...

Сплю. Сниться сухоребрий свояк Сава. Стоїть стовпом, сопе, стогне: «Слив'янки! Слив'янки»

Павло КУЩ.

м. Донецьк.

Анатолій ГАЙНО

Олег ГУЦОЛ

розрахунки: за один радянський карбованець повертається 1 грн. 05 коп. Отже, якщо повертати по-чесному, то потрібно більше трильйона гривень. А у Держбюджеті на 2011 рік, як казали учасники слухань, на повернення заощаджень заплановано... аж нічого.

БЕЗ ГАЛЬМ

Кияни тремтячими руками беруть платіжні квитанції за комунальні послуги. Бо суми там щомісяця збільшуються і збільшуються. А комунальники «заспокоюють»: це не межа. Мовляв, і ці платежі не покривають їхніх затрат. Хоча тих затрат ніхто не оприлюднює. Схоже, у комунальників відмовили гальма — вважають, що раз кияни покірно оплачують ті рахунки, то можна й далі піднімати тарифи. Що залишається у киян на прожиття — мало кого цікавить. Але у жителів столиці може й урватися терпець.

ЧИ ДОЧЕКАЮТЬСЯ?

Нині на квартирному обліку перебуває майже 40 тисяч сімей та осіб, які постраждали внаслідок чорнобильської аварії. Останнім часом щороку для цієї категорії пільговиків виділяється близько 300 квартир. Не важко порахувати: щоб вирішити житлові проблеми, визначені відповідним законодавством, потрібно понад 130 років.

ХТОСЬ ЖЕ ПРИДУМАВ?

Цього року абітурієнтів у виші будуть приймати за сумарним балом, який визначатиметься додаванням трьох оцінок: середнього бала за атестат, пільгових балів переможців ураїнських олімпіад та ще 20 балів приплюсовуватиметься тим, хто закінчив платні підготовчі курси при університетах і академіях. Але на курсах можуть навчатися не всі діти. Навіть ті, що проживають у містах. А що вже казати про сільських школярів, котрим, буває, важко добратися навіть до школи? І, мабуть, часто при вступі вирішальним буде не справжній рівень знань, а оті 20 «куплених» балів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене все законно! Ось акт на весняну обрізку дерев! Ну низькувато взяли хлопці, перестаралися...

Двері до Петра Семеновича Клюса відчинилися: на порозі, наче новорічна фея, з'явилася особиста секретарка Нюра. В кабінеті запахло духами «Північне сяйво».

– Петре Семеновичу, там якийсь товариш по телефону... Цікавиться, як ваше ім'я та по батькові.

– А ви йому що?

– Ну, я вирішила це питання узгодити з вами...

– Правильно вирішили. Поцікавтесь, хто він і для чого це йому!

Нюра щезла по той бік дверей, оббитих блискучим дерматином. За кілька секунд з'явилася знову. В кабінеті вдруге запахло парфумами.

– Каже, що ви зробили йому добро... От він і хоче вас привітати з Новим роком. Але не знає, як ваше ім'я та по батькові. Сказати?

– Одну хвилиночку,– Петро Семенович глибокодумно замислився. Перед очима пропливли відвідувачі. Їх було вже й не так багато: «Прищепа просив дитину влаштувати в садок... Хнюпа приходив за путівкою на лікування... Шпаченко, здається, благав взяти на квартоблік... Понюхно після операції на важкій ділянці працює... Тоді був Шелудько, Жук, Сірчик... Хто б же міг?» Петро Семенович глянув на Нюру.

Нюра переступила з ноги на ногу.

– Каже, що я зробив добро? – перепитав сердито Клюса.

– Каже,– знизала плечима Нюра.

– Женіть його! – розгнівано вигукнув Петро Семенович. – Женіть, і негайно! Утришия... Нахаба... Безсовісний... Бач, насміхатися надумав. Я особисто такого випадку не пригадую.

Нема нічого простішого, як провернути цю операцію. Особливо, коли той грабіжник забрався до квартири тоді, коли ви дома. Правда, це рідко трапляється, бо число грабіжників так різко зменшилося, що коли ви телефонуєте до міліції, вам часто кажуть:

– Цього не може бути! Серед білого дня? У вас у квартирі? А-а, ви його затримали?! Все зрозуміло. Так чого ви ото дзвоните? Ведіть його до найближчого відділення. Можете привести й до нас. Цікаво, що він у вас узяв?

– Нічого,– кажете ви.

– Та який же він грабіжник? А-а, не встиг. Усе одно приведіть.

Як бачите, до грабіжників зацікавлення виявляє навіть міліція. Бо що не кажіть, у наш славний час грабіжники й справді такі ж рідкісні істоти, як мамонти чи динозаври.

І все-таки, як же їх затримувати, коли вони вам потрапляють до рук? Для цього перш за все грабіжника треба підстерегти й аж тоді вже затримувати. Якщо ви сидите дома й хтось раптом вам у шпарку дверей встромляє ключа, не зчиняйте одразу галасу, не бийте вікон, не вискакуйте на балкон і не кричіть: «Караул, рятуйте!»

По-перше, грабіжник, почувши, що ви так репетуєте, може несподівано хряснути дверима, і ви його не тільки не затримаєте, але навіть не побачите. По-друге, може до вас підійти ззаду, взяти за плечі й сказати:

– Петю, це я. Чого ти так злякався?!

– Це ти, жінко? А я думав... – вимовляєте ви, згадавши, що це й справді могла бути ваша дружина.

Отже, домовилися: по-перше, ніколи не кричіть. По-друге: ніколи не думайте про грабіжників передчасно (в страху очі великі). По-третє: купіть рушницю і чекайте. Як тільки почуєте, що хтось устромив ключ у ваш замок, зведіть негайно курок і займіть відповідну позицію: сховайтесь за холодильником, за диваном, за добре оббитим кріслом або забарикадуйтесь тумбочками з-під телевізора й білизни і чекайте.

Як тільки крадій зайде до коридора, негайно висувайтесь і спочатку покажіть йому рушницю, а тоді вже себе, але наполовину. Після цього накажіть йому вмикнути у коридорі світло (щоб вам краще видно було), а тоді нехай добре за собою зачинить двері. Наказувати маєте таким тоном, щоб він у ньому відчув металеві струни й помітив інші ознаки твердого металу, типу нержавіючої сталі, штучного алмазу тощо, але ні в якому разі – тремтіння у голосі чи заїкання.

– Тепер, хлопче, повернися до мене спиною, а пикою (з грабіжниками можна не церемонитися) до стіни й підніми вище руки... Ще вище. А то ноги поперебиваю.

– Та ви що?! – несподівано заявляє непроханий гість. – Киньте рушницю. Вислухайте мене...

– Ану, припини розмови! Ти мені баки не забивай. Не оглядайся. Ще одне слово, й голова – решето. Я вас знаю, субчиків...

Після цього рушницю берете в ліву руку, до правої телефон і набираєте номер.

– Алло! Міліція!?

– Та послухайте спочатку мене! – перебиває вас грабіжник. – Киньте трубку й опустіть рушницю.

– Я уже стріляю,– кажете ви і чуєте в трубці:

– А куди це ви там стріляєте?

НЕ ЗАВАЖАЄ

Міні-усмішка

– Степане, ти на роботу йдеш чи в магазин? – питає сусід.

– На роботу. А що таке?

– Та хотів тебе запросити на сто грам.

– То в чому річ? Це одне одному не заважає.

Іван ТОКАР.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Анатолій ГАЙНО

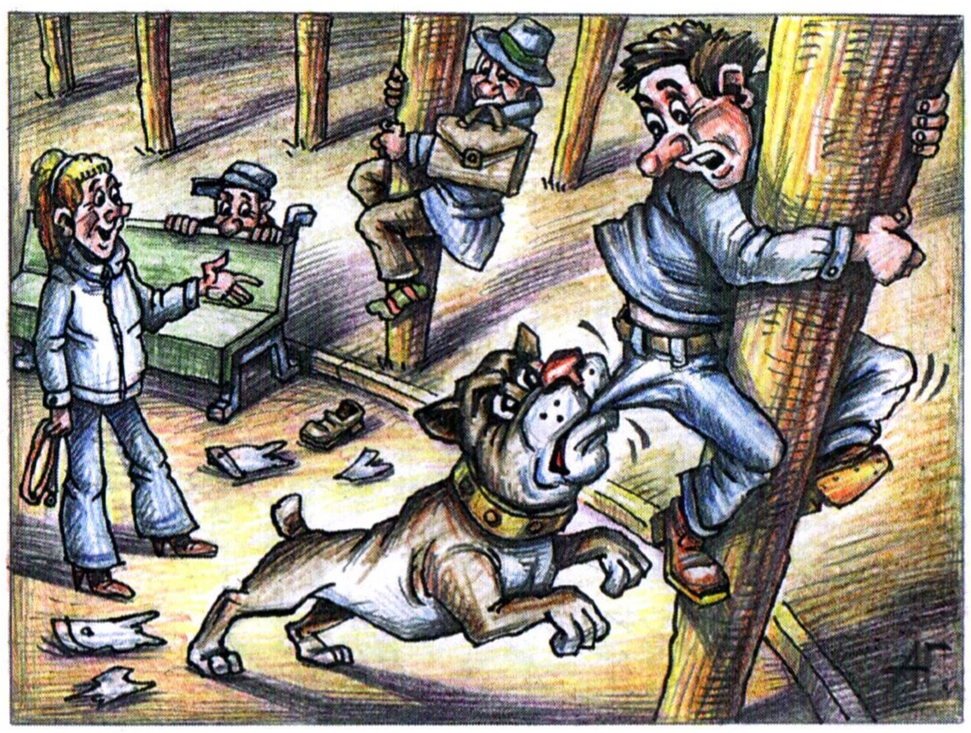

– Не бійтеся: Рекс просто грається!...

– Міліція?

– Так, міліція.

– Я затримав грабіжника...

– Та послухайте,– благає вас грабіжник.

– Мовчати! – кричите ви в трубку й водночас до грабіжника.

– Що у вас там трапилося? – сердяться по той бік трубки.

– Негайно виїжджайте. Затримав злодія. У квартирі 12, будинок 36.

– А як ви там опинилися?

– Я ж господар квартири.

– А-а! – кажуть у міліції. – Ну, гаразд, їдемо.

Не кричіть і не кидайте ні трубки, ні рушниці й не вискакуйте на балкон. Є інші методи. Перший: примусити злодія відчинити двері й зачинити їх з протилежного боку. Другий: удати, що ви збираєтесь його обшукати, підійти майже впритул до нього, а тоді ривком відчинити двері й вискочити з криком «караул» на вулицю. Третій: продовжувати розмову з уявним міліціонером:

– Слухайте, товаришу міліціонер, а якщо я його пристрелю на місці, мені за це нічого не буде?.. Нічого. Так чого я з ним буду собі морочити голову. Ясно. Я вас зрозумів. Він уліз до моєї квартири... Нападав, я оборонявся. Є така стаття. Ага-а! Значить, можна. В Кримінальному кодексі. Яка? Яка стаття? Ага-а, частина друга. Чудово... Але послухайте, він плаче. Хто він? Бандит плаче. Не вірити жодному слову... й сльозам? Гаразд, я так і зроблю. Куди ви радите цілитися? Не в голову? Чому? А, в спину! Зрозумів. Менше шансів промахнутися...

– Та відведіть рушницю...

У цей час у коридорі лунає дзвінок. Ви полегшено зітхаєте. Хтось знову встромляє ключа в шпарку.

– Дружина,– радісно й полегшено шепочуть ваші уста.

Нарешті вона входить. Ви спочатку їй назустріч висовуєте своє бліде обличчя, намагаєтесь щось сказати, але у вас нічого не виходить.

– Що це за барикади? – Вносить вона розрядку, спочатку дивлячись на себе в дзеркало, а тоді вже на грабіжника. – Знову набралися до чортиків...

Ви ховаєте рушницю і кажете:

– Ану, жінко, перевір у нього кишені...

– Ще чого не вистачало?! Я по твоїх ніколи не лажу...

– А може, в нього там пістолет чи ніж індійський. Я його затримав...

– Кого? Оцього? – перевертає жінка грабіжника до себе.

Ви заплющуєте очі. А що як зараз ухопить її за комір і, затулившись нею (а вона може затулити навіть двох), візьме й вискочить на вулицю. Тоді шукай вітра в полі.

– Так це ж Семен Петрович,– пізнає дружина. – Із сусіднього парадного.

– Помилився парадним,– ледве каже Семен Петрович. – Вибачте. А чоловік ваш...

– Нічого, нічого. З ким не буває,– мовить дружина. – Тепер же будують... Коробки... Як близнята... Хоча б зафарбували в інші кольори. А взагалі, то треба менше пити...

– Пробачте, будь ласка. Мало того, що помилився парадним, а ще й ключ до ваших дверей підійшов. Ви нічого поганого не подумайте...

– Гаразд, гаразд,– проводжає його до дверей дружина. – А може, до вечора пересиділи б у нас?! Просушилися б...

– Спасибі. Я уже дома...

– Це від сліз,– кажете ви, коли за ним зачиняються двері.

Олег ЧОРНОГУЗ.

Валерій ЧМИРЬОВ

ДУМКИ ВГОЛОС

❄ Розставив усі крапки над «і» та іншими літерами.

❄ Найнебезпечніше чоловікам бігати за спідницями... у Шотландії.

Василь ТИТЕЧКО.

с. Мале Вербче
Рівненської області.

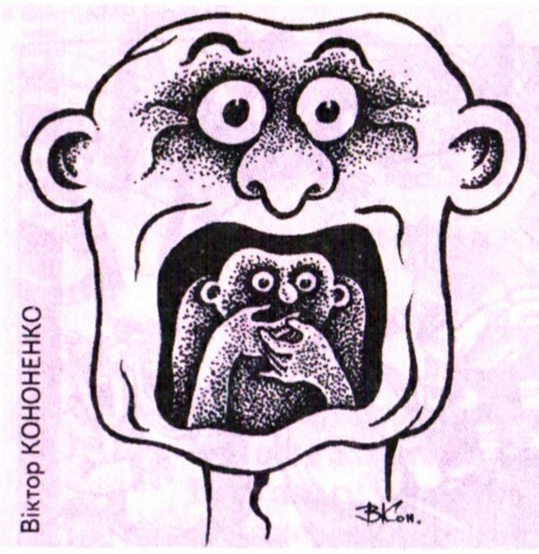

Віктор КОНОНЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

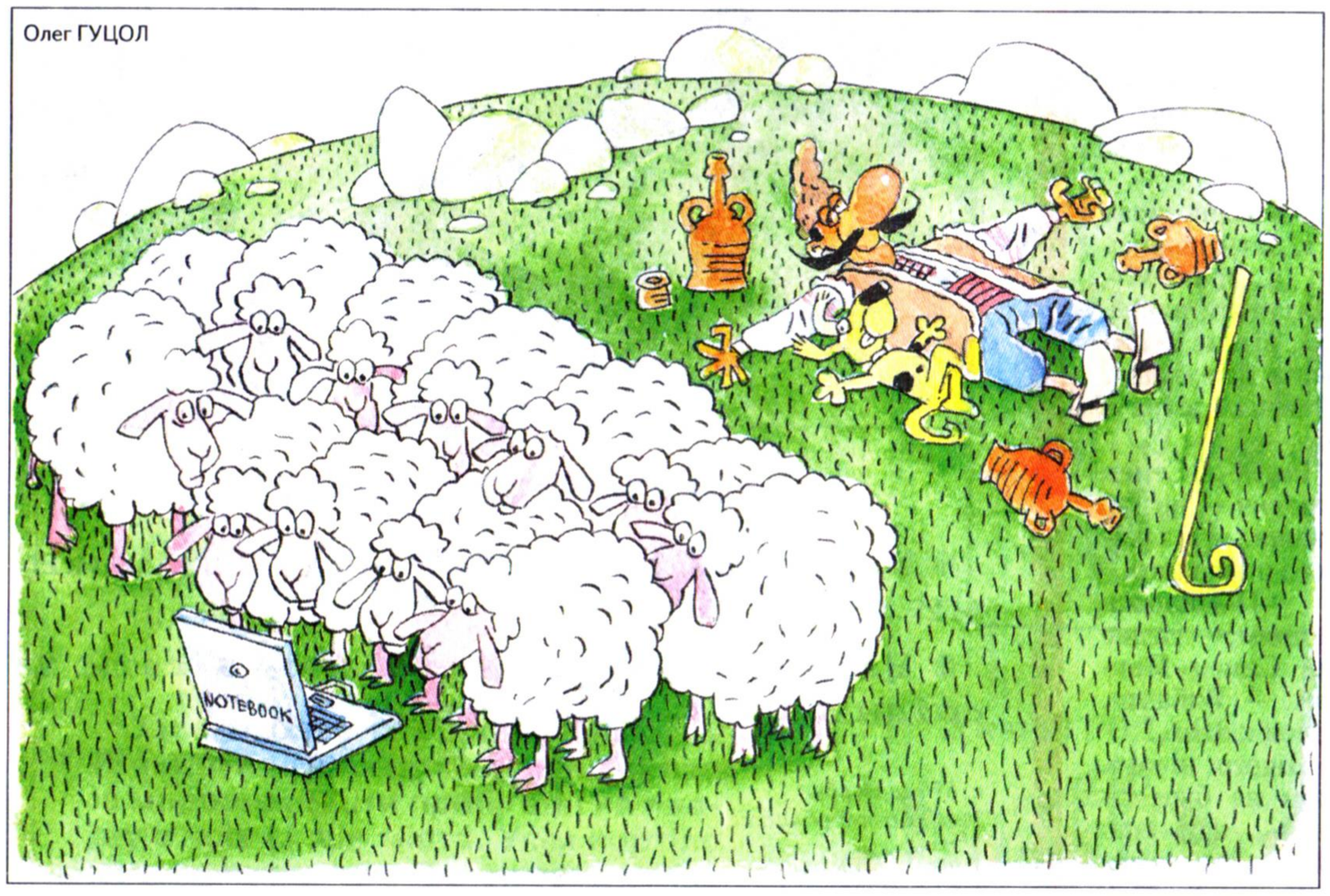

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Сиджу з вудочкою на березі річки, ловлю дрібнячок. Коли це приходить і лягає біля мене великий білий собака. Одразу видно, що без постійного місця проживання. Деякі рибинки зриваються з гачка, б'ються на траві – собака лежить, не поворухнеться. Та ось уже й час додому йти.

– Ну,– кажу,– хоч ти й не кішка, а все ж, можливо, рибу їстимеш. – І подаю йому плотвичку. Собака з такою жадібністю схопив рибку, що я ледь устиг відсмикнути руку.

Віддав я йому весь улов – дуже вже він голодний був. А про себе подумав: «Багатьом «гомосапієнсам» не завадило б повчитись витримки в цього собаки.

СОБАКА

БУВАЛЬЩИНА

Володимир БУЧИНСЬКИЙ.

м. Київ.

1 квітня –

1 квітня

1 квітня – День сміху.

1 квітня – День

Премію одержує Анатолій ВАСИЛЕНКО.

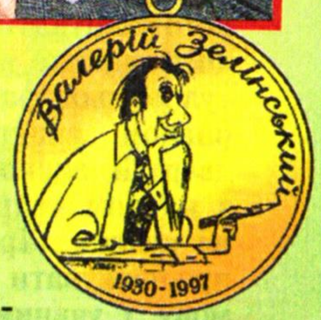

1-го квітня у галереї «Майстерня», що в Центральному будинку художника, було відкрито Четверту художню виставку «Карикатуристи України». Кияни і гості столиці знову захоплювалися карикатурами, більшість із яких вперше побачила світ на сторінках журналу «Перець». На виставці (працювала до 14 квітня) було представлено твори десятьох майстрів сатиричної графіки: А. Арутюнянца, А. Гайна, М. Капусти, О. Міхнушева, В. Могильного, В. Попова, А. Саєнка, О. Смаля, В. Соломашенка, В. Чмирьова. Перед відкриттям виставки відбулося нагородження переможців конкурсу ім. Валерія Зелінського «Карикатура в Українській пресі» за 2009 та 2010 р.р., яке Товариство художників-карикатуристів провело разом із редакцією журналу «Перець», де Валерій Зелінський кілька десятиліть працював головним художником.

Золотий диплом лауреата 2009 року одержав народний художник України Анатолій Василенко, а «Золото» 2010 року – у народного художника України Радни Сахалтуєва. Почесні дипломи одержали В. Могильний, С. Семендяєв, О. Смаль, В. Соломашенко, В. Чмирьов (2009 р.), О. Гуцол, Ю. Кособукін, В. Кудін, О. Міхнушев, В. Ширяєв (2010 р.). Ніхто з присутніх не дивувався такій кількості відзнак. А говорили: «Молодці! Заслужили!».

Національний музей літератури і Національна спілка письменників України святкували день сміху спільно. В актовій залі музею відбулося своєрідне змагання з гумору між письменниками Василем Василашком, Грицем Гайовим, Владиславом Бойком, Анатолієм Качаном, Михайлом Прудником, Вадимом Скомаровським та київськими школярами. Письменники читали свої твори, а діти інсценізували вірші, оповідання письменників, показували сценки зі шкільного життя. А ще був конкурс на кращу усмішку, дружній

Свято у Музеї літератури.

шарж... Свято чудово організувала і провела Оксана Твердохліб. Оригінальні призи переможцям сміхотурніру від Музею літератури вручила Раїса Сеннікова; від Всеукраїнського товариства «Просвіта» – Петро Шульга. А від нашої редакції кожен школяр одержав по примірнику «Перця».

Веселий день

– День народження Миколи Гоголя. народження журналу «Перець».

Хіба можна уявити запорожців похмурими? Тож 1 квітня у палаці культури «Орбіта» міста Запоріжжя яблуку ніде було впасти. Там, як казали шанувальники гумору, був «дотепних жартів цілий пуд: «Весела Січ» смішила люд.» «Весела Січ» – це міжнародна асоціація гумористів і сатириків, яку багато років очолює один із старійшин нашої літератури поет Петро Ребро. Гарячими оплесками і дружнім сміхом дякували глядачі за свято письменникам Миколі Білокопитову, Олександру Ткаченку, Пилипу Юрику, Володимиру Білогубу, Олексію Кудрі, народному артистові Івану Смолію, співаку Анатолію Сердюку, читцю Тамарі Розумній... Не сумніваємося, що на наступне таке свято обов'язково знов запросять Тамілу Дейнегу, котра не тільки порадувала глядачів гумореською нашого одноперчанина Івана Сочивця «Вареники», а ще й почастувала багатьох цими справжніми шедеврами українського кулінарного мистецтва. Відповідаючи на запитання глядачів: чи є у асоціації «Весела Січ» якісь власні нагороди, кошовий Ламайребро (він у буденному житті Петро Ребро) відповів:

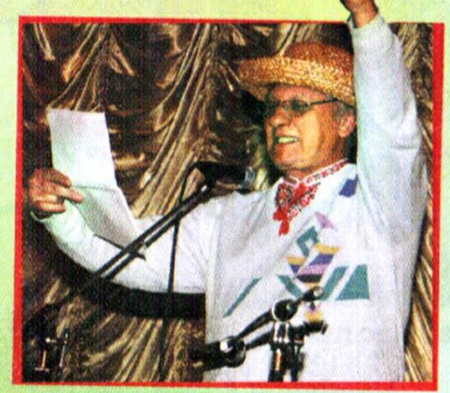

Микола Білокопитов.

Петро Ребро.

– Їх у нас багато. По-перше, є така собі «Дірка Героя», по-друге – «Перо писаря», яким писали листа турецькому султану. Але, мабуть, наймиліший наш орден – «Гапка на шиї». Це така пристойна молодиця чіпляється нагородженому на шию. Ось тобі й орден! А ще одна нагорода – кінь Тараса Бульби, який пасеться на Хортиці. Щоправда, піймати його дуже важко...

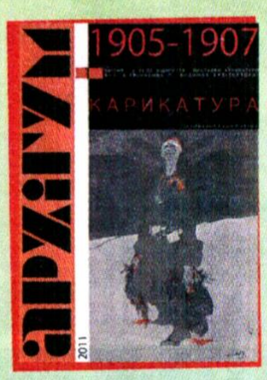

Сміх не старіє! У цьому ще раз переконалися відвідувачі виставки, яку організував і відкрив 1 квітня у Будинку архітектора президент об'єднання «Архігум» Віктор Кудін. Із своїх зібрань він експонував карикатури з видань, які виходили в Україні та Росії протягом 1905–1907 років.

1-го квітня в Одесі відшуміла, відсміялась, відреготала традиційна «Гуморина», на яку з'їхалося майже 150 тисяч «реготунів» з України, сусідніх країн і навіть із далекого Китаю. Була і карнавальна хода, і атракціони, і концерти. Новинкою свята став Перший міжнародний фестиваль клоунів. А герої телепрограми «Каламбур» із великого ліжка на колесах, що котилося вулицями, закликали: «Одружився сам – зупинити товариша!» Подібних жартів було багато. Сміялися усі.

Василь ФЛЬОРКО

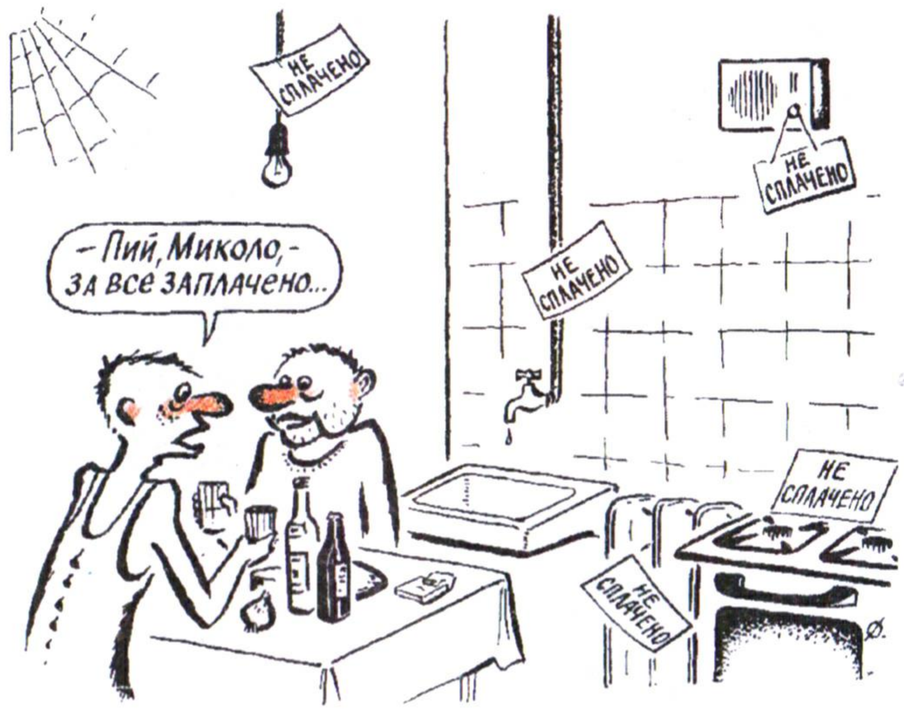

ІРОНІЗМИ

- *Закони моральні там, де мораль вища законів.*
- *Одні люди штовхають віз прогресу, інші – на ньому їдуть.*
- *Мікроскоп на службі у пана молотка.*
- *Організм держави, як і організм людини, часто страждає від внутрішніх паразитів.*

Анатолій ЗАКРЕВСЬКИЙ.
м. Київ.

КАР'ЄРНИЙ УСПІХ

Став Петро сумлінним вкрай
(й мав у цьому рацію),
влаштувавшись просто в Рай –
держадміністрацію.

Справив тут про себе враз
якнайкраще враження...
Всі сприймали як наказ
його зауваження.

Й сам виконував як слід
вказівки й інструкції,
завше був далекий від
кражі і корупції.

Справно йшли в Петра діла.
(Бо ж і не секрет воно:
надійшла нова мітла,–
по-новому й метено!).

На довіренім посту
не дружив з оманою –
шанував він чистоту.
Й сам втішався шаною...

Знайте: шана й честь така –
заслужені працею
на посаді двірника
Держадміністрації.

Іван ЄЖЕВСЬКИЙ.
с. Ряшки
на Чернігівщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бажаю вам оптимізму і віри в свої сили.

Народні усмішки

КРАЩЕ ТАК

Щоб приспати пильність свого начальства, працівники одної установи попивали спирт: не так запах чути. Але шеф розкрив ту хитрість підлеглих і повелів:

— Якщо вже ви не можете обійтися без алкоголю, то пийте щось із звичним запахом. Краще уже хай наші клієнти думають, що мають справу з нормальними алкоголіками, аніж із тверезими кретинами.

БІЗНЕС

— Хочеш мати маленький бізнес? Купи великий і відразу чесно сплати всі податки...

ТРУДОГОЛІК

Чоловік спить, поклавши голову на робочий стіл. Прибиральниця будить його:

— Іване Петровичу, уже сьома година. Всі давно пішли.

— Справді?.. Значить, я знову дві години перепрацював!

СУЧАСНИЙ ДІАЛОГ

— Важко нині заробляти гроші...

— Та заробляти не важко, важко їх потім одержати...

КНИЖКИ

— Мамо, я буду виходити заміж.

— За кого?

— За Миколу, мого однокласника.

— Рано про таке думати — тільки в десятий клас перейшла.

— Мамо, це вигідно.

— Як то?

— Будуть одні книжки на двох.

ОБ'ЯВА

«Гарна жінка без освіти шукає роботу за фахом».

ПОСПІВЧУВАЛИ

Прийшла бабуся до магазину та й каже продавцю:

— Я вчора купила у вас триста грамів ковбаси, дала шматочок собаці, а він до ранку здох. Що ви мені на це скажете?

— Що скажу? Добре зробили, що дали собаці, а не з'їли самі

ПОЖАЛІВ

П'яний чоловік повертається додому опівночі. Відчиняє двері — перед ним дружина зі сковорідкою в руці.

Чоловік махнув рукою:

— Лягай спати, я не голодний...

СІМЕЙНА РОЗМОВА

— Романе! Перестань урешті підтакувати. Я уже десять хвилин як мовчу!

Є!..

Успішного бізнесмена запросили прочитати лекцію студентам-економістам. По закінченні він звертається до аудиторії:

— У когось є якісь запитання?

Після короткої мовчанки чується жіночий голос:

— Ви одружені?

ЛОГІКА

Працівник автоінспекції зупиняє авто:

— Ви їхали зі швидкістю сто двадцять кілометрів на годину. А дозволено лише шістдесят.

— Так нас же двоє...

Народні усмішки почули і записали Іван МАРТИШКО, Леонід ОПАРА та Василь ПИСЕЦЬ.

Вінегрет із перцем

Анатолій ГАЙНО

— Дивись, Зінка знову кастинг женихів проводить...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Юрій КОСОБУКІН

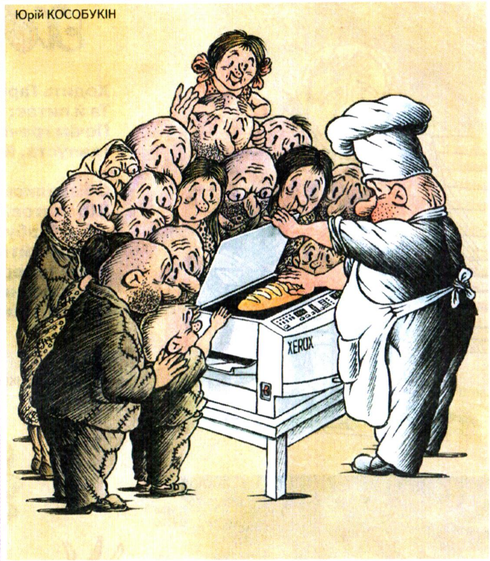

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— І чому воно так виходить — ніби ж усі ми голосували за Зайців, а обрали Вовків.

— Так голоси ж рахували Лисиці!

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

— Зачекайте, у нас обідня перерва!

Василь ФЛЬОРКО

Андрій САЄНКО

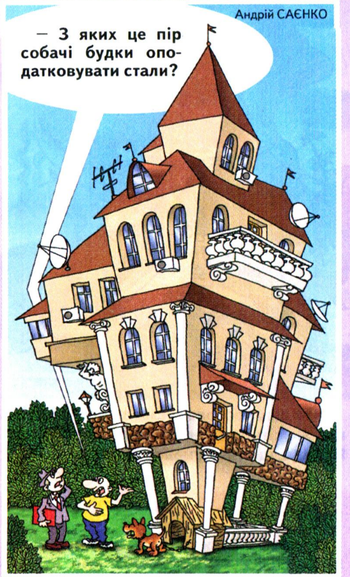

Валерій ЧМИРЬОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

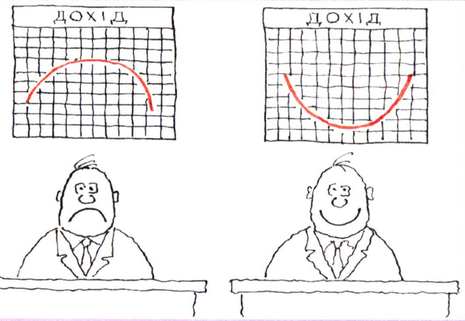

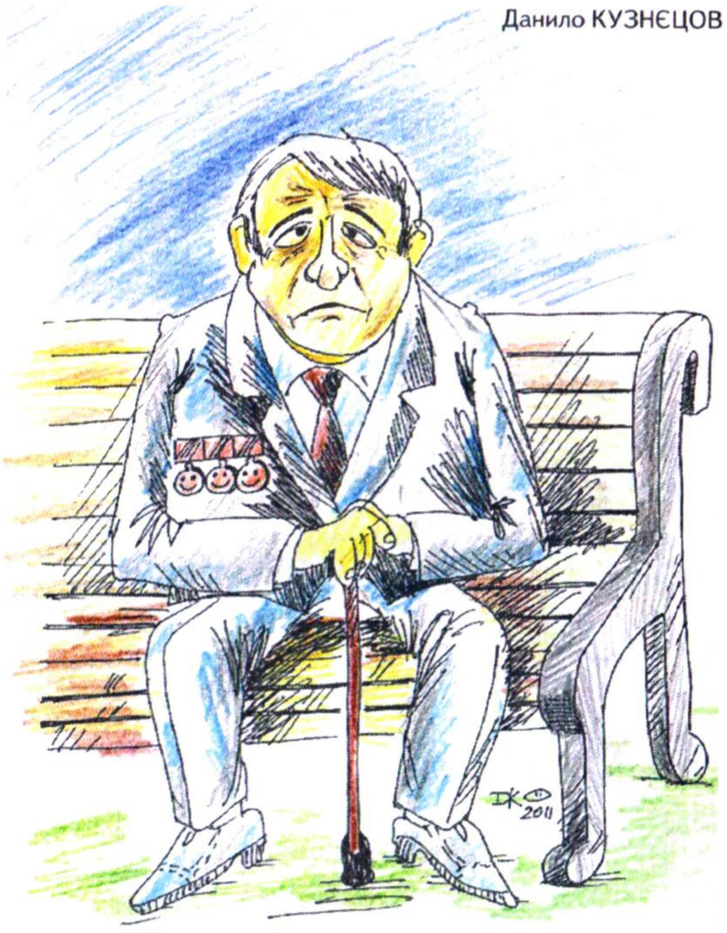

Ходить Гарбуз по базару

Ходить Гарбуз по базару
Та й питає: – Почім сало,
Почім гречка і квасоля,
І капуста, й бараболя?

Обізвались сини й дочки,
Що торгові мають точки:
– Ви, Гарбузе, не питайте,
Не торгуйтеся, купляйте:
В нас тепер усе не наше,
Закордонний дядько «паше.»
Гречка, кажуть, із Китаю,

Рис також з чужого краю.
Тож на цінах руки гріють,
Бо поля в нас рапсом сіють.
Сіють також в нас і гречку
На печі та ще й скраєчку.
– Гарбузи ж почому, дочко?
– Продаємо по шматочку!

Ходить Гарбуз по риночку –
Носить пусту корзиночку.

Тетяна КОЛОМІЙЧЕНКО.
м. Вільногірськ на Дніпропетровщині.

— То що, проголосуємо за нього? Обіцяє ж усім по персональній сковороді. Правда, що таке сковорода — не каже.

— Гуляй, братва! Я пригощаю!

Усмішки з конверта

МУЛЬТИК

Маленький хлопчик цілий день ходив за бабусею і лякав її словами: «Молися і кайся! Молися і кайся!»

А з'ясувалося, що дитина хотіла подивитися мультик «Малюк і Карлсон».

ХОРОШІ

Гроші псують людей. Так що люди у нас здебільшого хороші.

Надіслав Іван СКРИПИЦЯ.
м. Любомль
на Волині.

У ПСИХІАТРА

Депутат прийшов на прийом до психіатра:

— Лікарю, у мене розтроєння особистості: кажу одне, думаю друге, а роблю третє.

— Заспокойтеся. Це свідчить, що ви цілком нормальний наш парламентарій.

Надіслав Микола УМАНЕЦЬ.
м. Ясинувата
Донецької області.

СВІТЛО В КІНЦІ ТУНЕЛЮ

Із першого квітня світло в кінці тунелю для жителів України подорожчало на 15 відсотків.

ЩО Б ТАМ НЕ КАЗАЛИ

Ідуть два верблюди пустелею. День, два, три... тиждень. Нарешті один і каже:

— Що б там не казали про нас, а пити хочеться.

Надіслав Михайло ВЕРБОВЕЦЬ.
смт Катеринопіль
Черкаської області.

ДЕТЕКТИВ

Покупець у книгарні:

— Ви гадаєте, що детектив із назвою «Перукар-убивця» буде комусь цікаво читати, якщо все зрозуміло із назви?

Продавець розгортає книгу і вголос читає анотацію: «На всесвітньому з'їзді перукарів зібралося дві тисячі делегатів...»

Надіслав Анатолій ГАЙ.
м. Біла Церква на Київщині.

УСЕ БУДЕ ДОБРЕ

— Капітане! — доповідає матрос. — У кораблі дірка!

— Де?

— Під ватерлінією.

— Ну там її не помітять.

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ЦИКЛОП

Може, де й справді на світі живуть лотофаги щасливі,
Може, існують ще й досі страшні одноокі циклопи?

М. РИЛЬСЬКИЙ.

Жив та був собі у якійсь печері один велетень. Циклоп. Далекий нащадок отого, що мешкав у Давній Греції. Мав тільки одне око — посеред лоба.

Одноокий, а все бачив. Підстерігав і хапав перехожих, затягував їх у печеру і там ними смачно снідав, обідав і вечеряв. (За своїм здоров'ям Циклоп особливо слідкував, вважаючи, що здорова їжа — запорука того здоров'я).

І все було добре — хоча що тут доброго — людей ловити та жерти?! — поки не звалилася халепа: став той людоїд сліпнути. А недобачаючи, вже не міг, як раніше, ловити людей. А відтак йому почала загрожувати не тільки сліпота, а й голодна смерть.

Звернувся Циклоп до лікарів-очників. Офтальмологів. Так і так, мовляв, не бачу, не можу нікого спіймати, голодую. Рятуйте, ви ж бо медицина.

Треба було рятувати нещасного Циклопа: медицина ж — гуманна. Хоча він — чудовисько, але ж створіння живе. Хай не Боже, а дияволове створіння, та проте живе. А живим медики не можуть відмовляти: клятву Гіппократа давали — завжди приходити на поміч недужому, рятувати болящих...

Прибула бригада офтальмологів. Циклоп ліг. Але все одно до його голови довелося приставляти ще й драбину. Полізли специ-рятувальники, оглянули око велетня. Винесли вердикт: катаракта; потрібна операція — треба помутнілий кришталик (власне,— оту кришталюгу!) замінити штучною лінзою...

Спеціально для Циклопа виготовили лінзу відповідних розмірів і благополучно її вставили. І Циклоп знову став бачити. Ще краще, як колись.

— Бачу! бачу! — кричить громоподібно. — Все бачу! Тепер не помру з голодухи!..

Звідтоді він живе... Якщо одним словом, то — добре. На всі лади хвалить медицину, яка повернула йому світ білий. Звідтоді, уважно слідкуючи, як уже мовилося, за своїм здоров'ям, в основі якого — свіжа натуральна їжа, він ще успішніше ловить людей, затягує їх до своєї печери — на сніданок, на обід, на вечерю.

А це якось на свята — готуючи собі празниковий обід,— лікаря спіймав. Самого офтальмолога. І благополучно — з апетитом, зрозуміло,— пообідав ним.

Тепер уже точно не пропаде. І медицина задоволена: допомогла бідаці. А що врятований нею людей ловить, так йому ж треба якось жити і чимось харчуватися?! Зрештою, хай тим правоохоронці переймаються. А медицина своє зробила — вона, гуманна, порятувала нещасного.

Валентин ЧЕМЕРИС.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— А за що його звільнили?
— Та толку з нього...

МІЖ ІНШИМ...

✓ *Здається, що хвороби на земній кулі винаходять фармацевти.*

✓ *Якби ж то ми вміли так воювати з недругами України, як самі з собою!*

✓ *Реформи в сільському господарстві посіяли, а ниву зорати забули.*

Андрій КОЦЮБИНСКИЙ.

Анатолій ГАЙНО

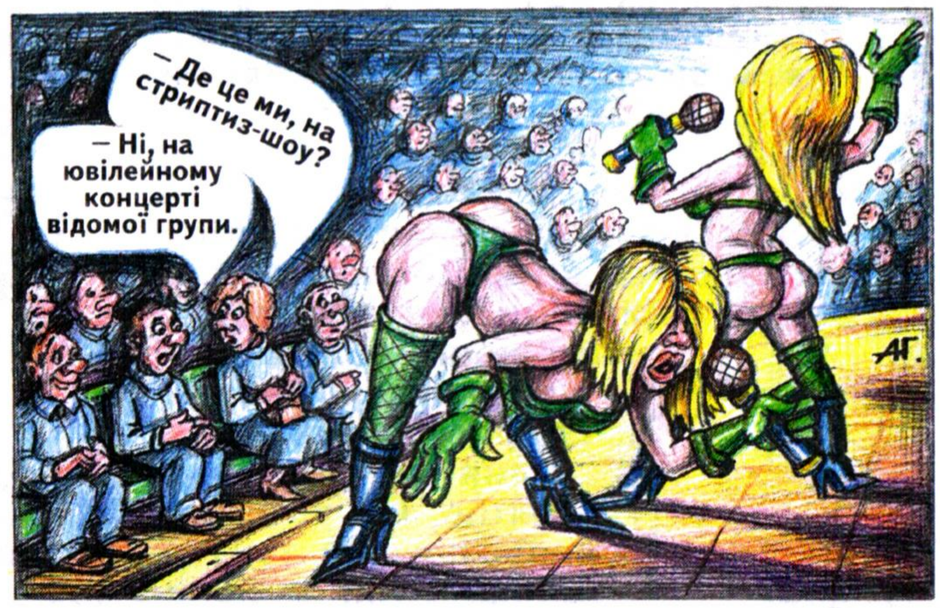

Олег ГУЦОЛ

— Скільки тобі казати: не купуй макаронів із генетично модифікованої пшениці!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

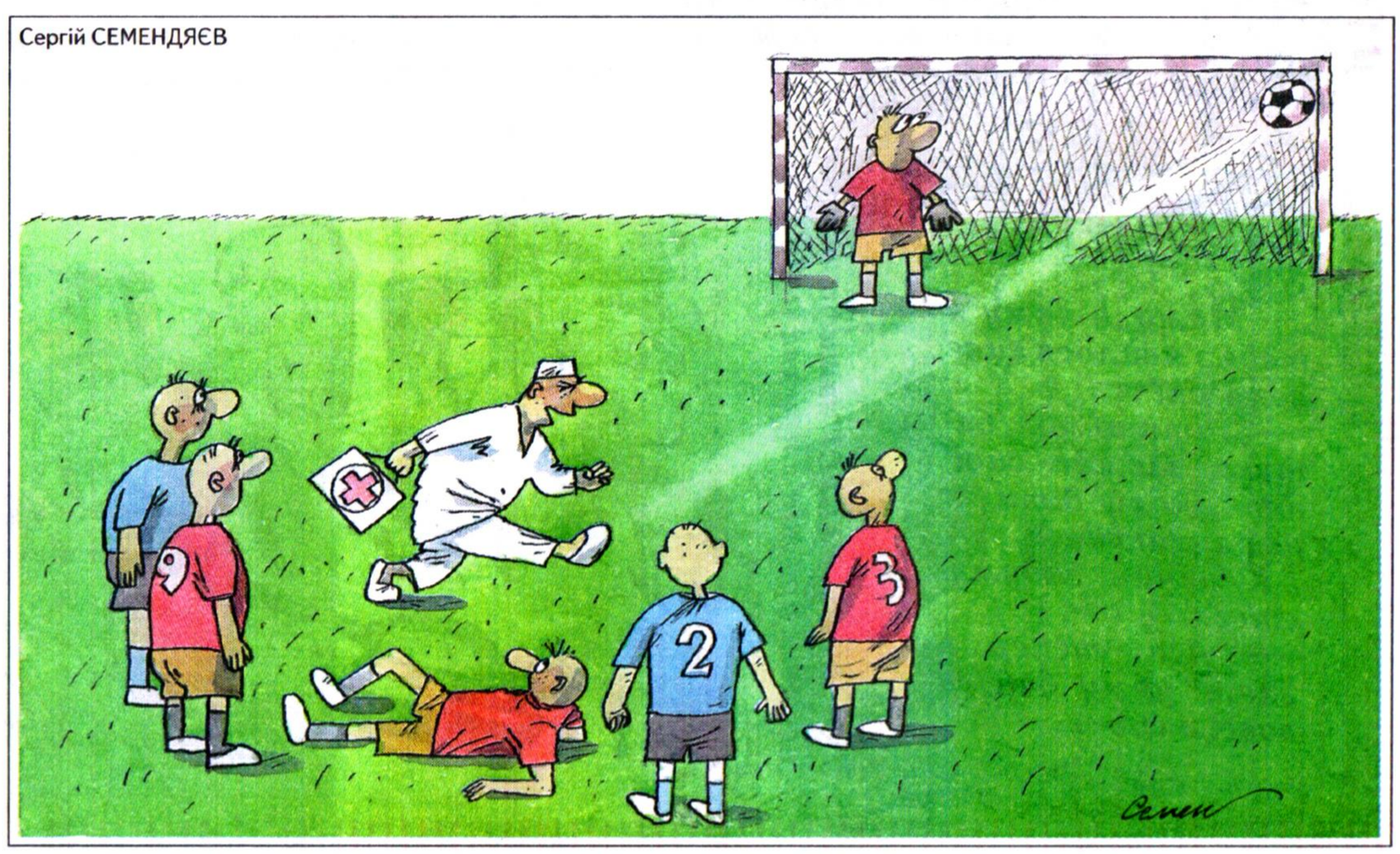

Перчини

Сторінка для дітей

ДОБРЕ ВЕДМЕДИКОВІ

Позаздрило ведмедю зайченя:
– Йому ходить до школи навіть ніколи:
Всю зиму у барлозі прокуня,
А навесні прокинувсь – і канікули.

ЩО ВОНО?

Що воно жовтогаряче
По ялині хутко скаче?
Скік – із гілочки на гілку.
Те хвостате диво – ...

(Білка).

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ХТО КОГО

– Тату!
– Ну що там знову?
– Скажи мені, тату, як бджола сяде на кропиву, то чи вона вжалить кропиву, чи кропива її?

Джанні РОДАРІ

КАЗКА

Одного разу в Болоньї саме на П'яцца Маджоре побудували палац із морозива. Діти прибігали на площу з усіх кінців міста. Усім кортіло хоч лизнути його. Дах цього палацу був із збитих вершків, дим у комині з цукрової пудри, сам комин із варення. Все інше було з морозива: і двері, і стіни, і меблі.

Одне маля вчепилося за стіл і злизало всі чотири ніжки, так що стіл із тарілками (тарілки були з найкращого шоколадного морозива) повалився просто на нього.

Один поліцейський помітив, що вікно палацу почало танути. Шибки були з полуничного морозива і, танучи, спливали рожевими струмками.

– Хутчіш сюди! – загукав поліцейський. – Швидше лижіть!

І всі кинулися лизати швидше. Шкода, якщо такі ласощі пропадуть!

– Дайте мені крісло! – благала якась бабуся, що не могла проштовхатися крізь юрбу. – Оте крісло дуже зручне для кволої бабусі. Будь ласка, подайте мені його, оте, з бильцями.

Один пожежник зглянувся над старенькою та й виніс їй морозивне крісло з кремом і фісташками, й раденька бабця почала смоктати бильця.

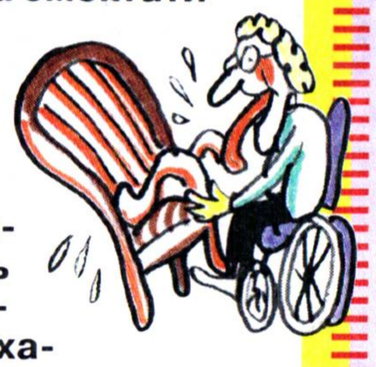

Ой, який же то був веселий день! До того ж лікарі зробили так, що ні в кого не болів живіт. Ще й тепер, коли діти просять другу порцію морозива, батьки кажуть, зітхаючи:

– Ти, мабуть, з'їв би цілий морозивний палац, той, що в Болоньї стояв.

Переклад із італійської.

СИВИНА

– Мамо, а чому в тебе з'явилося сиве волосся?

– Дитино моя, батьки завжди сивіють, коли діти їх не слухаються.

Хлопчик задумується:

– Ага, тепер я знаю, чому бабуся зовсім сива...

*У цьому **РЕБУСІ** зашифровано народне прислів'я про хвальків.*

СИНЯ ЧАШКА

– Мамо,– каже Марійка,– до дня твого народження я подарую тобі синю чашку.

– Дякую, донечко, але ж у мене вже є синя чашка.

– Ні, мамо, немає в тебе синьої чашки, я її розбила.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Про бюджет у нас говорять багато. А художник-карикатурист Василь ФЛЬОРКО узяв і намалював його. Пам'ятаєте у другому числі «Перця» карикатуру: стоїть, прикривши руками грішне тіло, голий чоловік перед мішком, на якому написано: «Бюджет»? Чому той чоловік голий? Бо його сорочкою, майкою, трусами залатано діри на тому мішку.

Не знаємо, як щодо сорочки і штанів, а от папір і ручка у тих, хто взяв участь у конкурсі, ще були. А окрім цього – ще й почуття гумору. Тому ми одержали силу-силенну підписів до цієї карикатури. Журі сподобалися дотепи Павла САГАЯ з Полтави; Олени ЗОЗУЛІ з с.Подібне Маньківського району, що на Черкащині; Лідії ГОЛОВАТОЇ з с. Велика Кісниця Ямпільського району Вінницької області; Євгена ЩУРА з м. Луцька; Гарія МАКАРЕНКА з м. Житомира; Валерія ГУРСЬКОГО з м. Запоріжжя; Григорія БОНДАРЯ з м. Сум; Бориса БАЛИЦЬКОГО з м. Херсона і багатьох інших читачів.

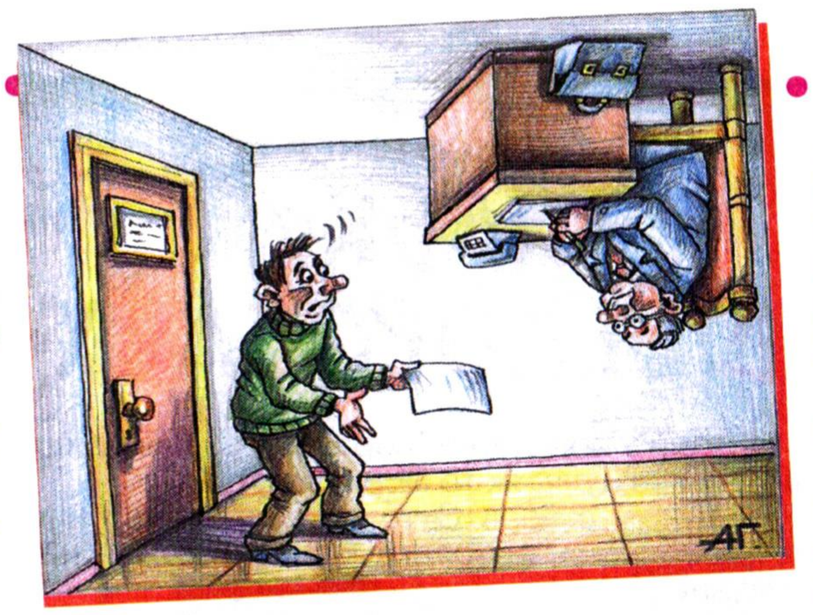

А переможцями цього туру стали: **Вадим ГАЛАЙКО з м. Тетієва на Київщині** – ***«Тепер ні дати, ні взяти...»;*** **Микола ГАЛАЄВЕЦЬ із смт Липова Долина на Сумщині** – ***«Дірявого мішка не наповниш»*** та **Володимир КРУТОЯР із смт Межове, що на Дніпропетровщині** – ***«Жити стало веселіше?»***.

А тепер наступне завдання: придумайте підпис до малюнка Анатолія ГАЙНА. На переможців чекають призи!

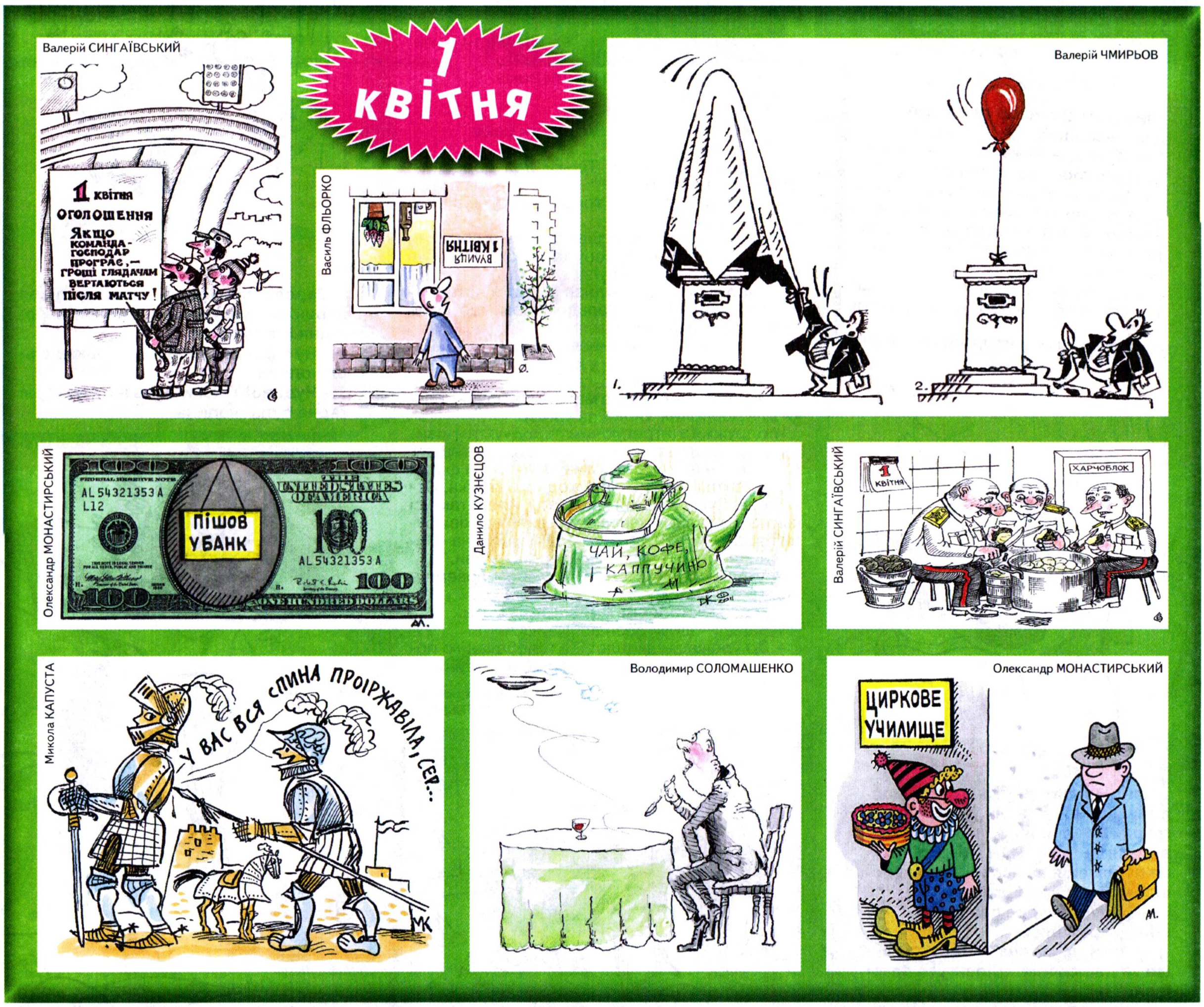

Флоріан БОДНАР

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ *Пенсію платять лише при виході.*

◆ *Тому, хто протягнув ноги, на п'яти не наступають.*

◆ *Любов із першого погляду і до останньої тарілки.*

◆ *На голому ентузіазмі народжуються голі та босі діти.*

◆ *Скільки жінці не бреши, їй все мало.*

А ХТО НАТИСКАЄ?..

Інженер Джейкоб приходить додому веселий:

— Люба,— каже дружині,— ось зробив тобі надзвичайного робота! Досить тільки натиснути одну кнопку, і він починає за програмою виконувати домашню роботу: пере, прасує, прибирає, куховарить, миє посуд!

— Дорогенький, а хто натискає кнопку, щоб увімкнути і вимкнути його?

Ральф ВІНЕР

ТІЛЬКИ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Настрій у подружжя Моравець був нікудишній. Нижче нуля, як то мовиться.

– Луїзо,– сказав Отто,– врешті-решт нам потрібна якась розрядка, а то ця нудьга нас доконає.

– Може, сходимо в кіно? – спитала Луїза.

– Годиться! Глянь, що там у кінотеатрах?

Луїза бере газету, читає:

– «Доля в горах». Фільм для дітей від шести років.

– Від шести? – перепитує Отто. – Ні, на дитячий фільм ми не підемо. Хотілося б чогось хвилюючого, емоційного. Можна про кохання.

Луїза продовжує:

– «Майорять прапори». Теж від шести років.

– Не годиться,– відхилив Отто.

– «Незабутні дні». Від шести років.

Отто зітхнув:

– Будь ласка, далі.

– «Вередливе дитя». Від шести років.

– Не для нас.

– «Грішне кохання». Тільки для дорослих. Від сімнадцяти років.

– Нарешті! Це те, що треба! – вигукнув Отто і підхопився з крісла.

Швиденько дістав із шафи пальто дружини і своє, надягнув на голову капелюха. Сам був уже готовий і квапив Луїзу.

У дверях вони зіткнулися зі своїм чотирнадцятирічним сином Вальдемаром, що саме повертався з футболу.

– Ви куди? – поцікавився хлопець.

– Не затримуй! Ми — у кіно! – кинув батько.

– Чудово! Я з вами!

– Ні, Вальді,– сказала мати,– цей фільм тільки для дорослих. Сідай за уроки!

І подружжя з інтригуючим передчуттям швиденько подалося до центрального кінотеатру. Але тут на них чекало розчарування: на фільм «Грішне кохання» не було жодного квитка. Отто повів Луїзу в інший кінотеатр. Але й там усі квитки на фільми «від вісімнадцяти років» були продані. Махнули рукою та й пішли на «Вередливе дитя». І весь сеанс пропозіхали.

Із украй спаскудженим настроєм повернулися вони додому.

– Уроки вже зробив? – запитала мати.

У Вальді – щоки розпашілі, очі сяють:

– До уроків не дійшло! По телебаченню показували класний фільм – «Грішне кохання».

Із німецької переклав Ігор АРТЕМЧУК.

ОЩАДЛИВІСТЬ

Пані Віленгут була дуже ощадлива. Коли її чоловік залишив цей грішний світ, пані Віленгут поцікавилася, у скільки їй може обійтися публікація в місцевій газеті повідомлення про його кончину.

— Беремо по два долари за п'ять слів,— сказали їй.

— А чи не можна заплатити лише за два слова: «Віленгут упокоївся»?

— Ні. Два долари — це мінімум. Можете додати ще три слова.

— В такому разі,— сказала вдова,— додайте: «Продається пристойний «Кадилак».

НЕПОРОЗУМІННЯ...

Патрик підібрав на автостопі гарну молоду жіночку. Але вже на першому повороті машина пішла юзом, ударилась об дерево і зупинилася в кущах.

– Господи! — стріпонулася красуня. — Нащо було так ризикувати? Хіба ж ви не могли, як усі, спокійно зупинитися в кущах і збрехати мені, що у вас закінчився бензин.

ТІЛЬКИ...

Марлен приходить додому після першого практичного заняття з водіння автомобіля.

– Ну і як воно пройшло? – цікавиться чоловік.

– Чудово! Тільки жаль інструктора: гарна була людина.

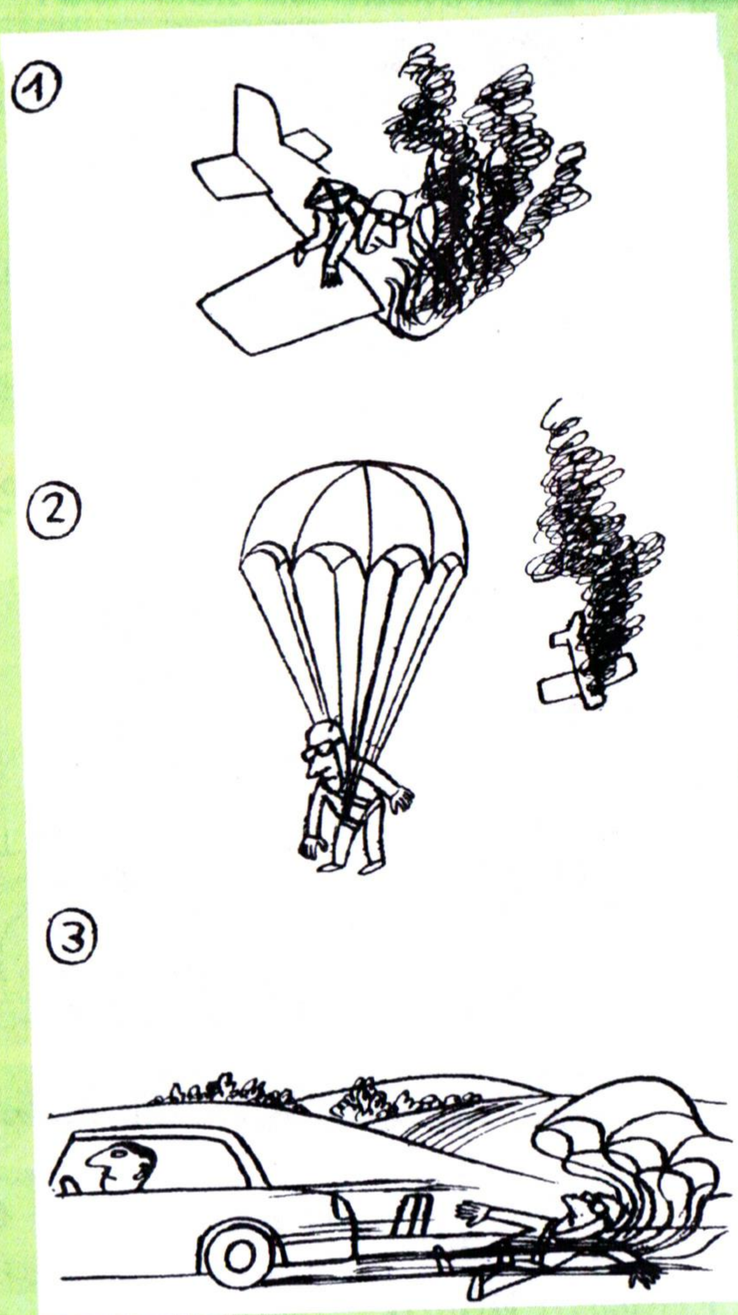

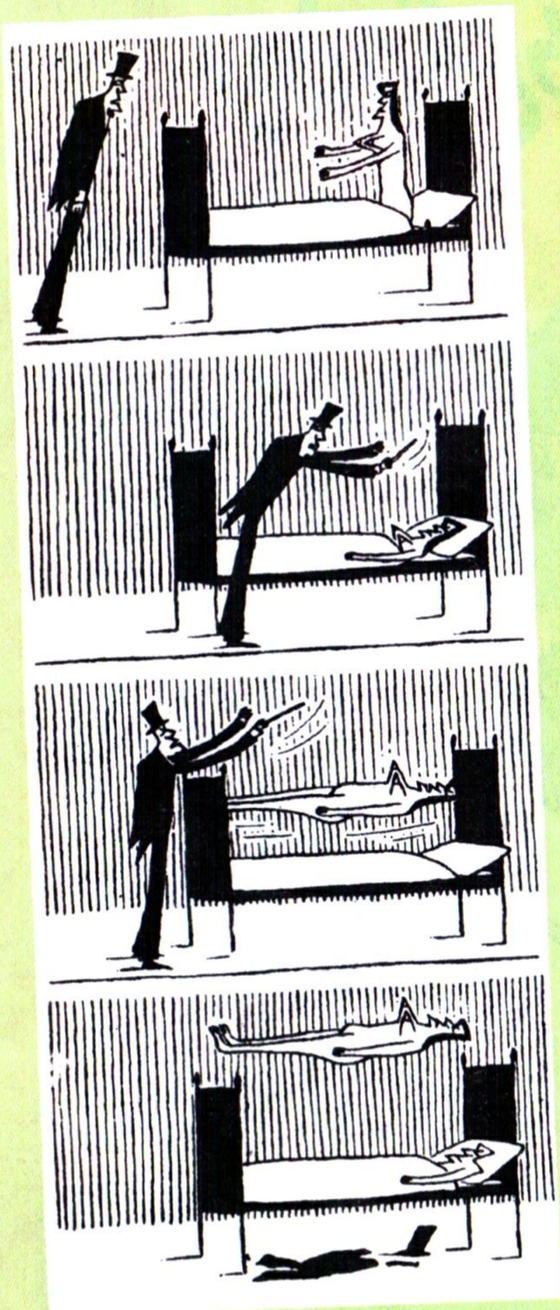

АЛЕ...

Суддя питає Крістофа:
– Ви визнаєте, що вдарили потерпілого цеглиною по голові?
– Визнаю. Але ноги в нього ще до того були криві.

Атлант XXI століття.

ДОКАЗ ВІРНОСТІ

— Моя дружина дуже мені вірна! — хвалиться Клавдіо.
— Постривай-но! Та вона ж уже разів із п'ять кидала тебе та йшла до когось іншого.
— Але ж щоразу поверталася до мене!

Продається коза. Молоко жирноє без ГМО».

(Оголошення).

«На дискотеці до упаду ми крутили Поплавського».

«Свєтка блискавично кінчила школу і так же вступила в сімейний інститут за своїм покликанням».

«Мій дід має багато медалів і я хочу бути дідом».

(Із шкільних зошитів).

«Обіцяю нічого не пить і ніколи не бить жінки і всего того що можна».

«Я помню, що розпрягали коні, а куди поїхали, то знає Василь, бо він ще був при умі».

(Із пояснень дільничному міліціонеру).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

СКАНВОРД

Програш
Інструмент зимового рибалки
Вітер
Анекдот
Мах рукою
Узбіччя
Річка у Франції
Кам'яна стіна
Посуд для чаю на Сході
Подряпина
Відходи цукрового виробництва
Штат США
Звіт
Вид міського транспорту
Одне з чуттів людини
Малий вітрильник
Сула
Сумчастий ведмідь
Літак С.Лавочкіна
Складова асфальту
Дешеві жіночі прикраси
Картина із трьох частин
Збір урожаю зернових
Окіст
Столиця Південної Кореї
Батько
Українська страва
Шкільна кімната
Від великого до смішного один ...
Ой там ... точку, ... базарі
Податок на додану вартість
Українська народна казка
Зброя Робін Гуда
Правосл. священик
Смарагд
Одиниця щільності
Бог Сонця
Позитивний електрод
Атлетичний снаряд
Частина телевізора
Фах лікаря
М'яч у воротах
Бог вина

Склала Тетяна Добровольська. Малюнки Валерія Кононенка.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Закінчив роботу: лишилося тільки два краї та середина.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 3

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Колба. 2. Склеп. 5. Борода. 7. Конина. 9. Річка. 10. Осінь. 12. Ступа. 15. Кума. 16. Ром. 17. Мама. 22. Табір. 23. Марал. 26. Угода. 27. Профан. 28. Новина. 29. Ярина. 30. Баржа.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Корито. 3. Плитка. 4. Сочі. 5. Бидло. 6. Арена. 7. Карта. 8. Аванс. 11. Сумка. 13. Прага. 14. Сом. 18. Потап. 19. Тіпун. 20. Баран. 21. Лайка. 22. Тополя. 24. Лавина. 25. Роса.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1620)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 08.04.2011. Підписано до друку 19.04.2011. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8250 прим. Зам. 0110104. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Козацькому роду нема переводу

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Відвези телеграму — термінова!

— Ти куди, козаче? Тобі ж у рай!
— Ні, я до своїх.

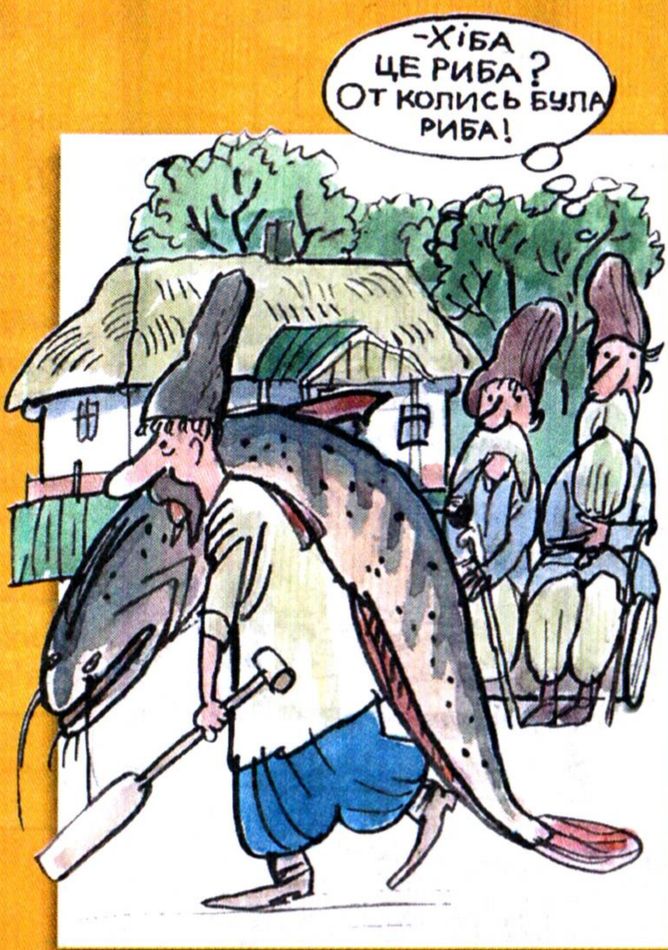

— Що там, ворог уже близько? То ви самі впораєтеся, чи й мені з печі злазити?!

— А ось і тато йде! Хоче з тобою познайомитись...

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!